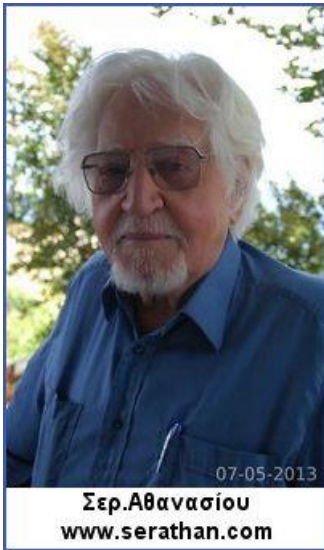

Βόλος 8 Ιανουαρίου 2018
Του Σεραφείμ Αθανασίου
«Ο Ε υ τ α ξ ί α ς»

(Όνομα που αναστάτωση ένα «σωρό» αστυνομικούς)

Δεύτερη-αν καλά θυμάμαι- 5ετία 10ετίας του 1950 και εγώ στις «δόξες» μου με μια μύτη, νάάάάάά, τον... ανήφορο!

Ως αστυνομικό όργανο υπηρετούσα στην πόλη της Ρόδου και μέσα στην καρδιά

των Αστυνομικών Υπηρεσιών, εκεί δηλαδή που στεγαζόντουσαν μάχιμες και ειδικές υπηρεσίες τις οποίες διοικούσαν Υπομοίραρχοι, Μοίραρχοι και Ταγματάρχες όπως, για παράδειγμα, ήταν: Α΄Αστυν. Τμήμα, Διαχειρίσεις Χρηματικού και Υλικού, Υπηρεσίες Τροχαίας και Αγορανομίας, Τμήμα Ασφαλείας, Υποδιοίκηση Χωροφυλακής και άλλες.

Μέσα δε σε αυτό το Μέγαρο, στεγαζόταν και ο Σταθμός Μεταγωγών με δύναμη είκοσι και πλέον ανδρών, όσους περίπου διοικούσε ένας Ταγματάρχης και προϊστάμενος αυτού του Σταθμού ήταν η αφεντιά μου με βαθμό Ενωμοτάρχη (αυτός ο βαθμός προβλεπόταν σε εκείνο το Σταθμό).

Σε εκείνη την υπηρεσία υπαγόντουσαν οι εξωτερικές φρουρές Φυλακών ανδρών και γυναικών (το κτίριο για την φρούρηση των ανδρών βρισκόταν πίσω από το Δημαρχιακό Μέγαρο που νομίζω τώρα στεγάζεται ο κινηματογράφος «ΡΟΔΟΝ»,

των δε γυναικών ήταν πριν από το χωριό Κοσκινού σε ένα κτίριο κοντά στη θάλασσα).

Στους εξωτερικούς χώρους των φυλακών υπήρχαν θάλαμοι που έμειναν οι φρουροί χωροφύλακες και δύο υπενωμοτάρχες (Μαλούκος Γιώργος και Καψοκαβάδης Μιχάλης) υπεύθυνοι της εκεί δύναμης, οι δε άνδρες, πέρα από τα εκεί καθήκοντά

Κεντρική Αστυνομία. Αριστερά της εισόδου το πρώτο μεσαίο παράθυρο ήταν για 6-7- χρόνια το δικό μου γραφείο, στο Μεταγωγών.

τους, εκτελούσαν εναλλάξ και υπηρεσία μέτρων τάξεως στις δικαστικές συνεδριάσεις ή και μεταγωγές κρατουμένων.

Όμως/ θα με ρωτήσετε/ γιατί αναλυτικά περιέγραψα τα τμήματα τάξεως και ευθύνες αρμοδιότητος του Σταθμάρχη Μεταγωγών. Απαντώ: Αυτό το έκανα για να τονίσω πως μέσα στην καρδιά της Ρόδου και ανάμεσα σε τόσους Αξιωματικούς εγώ, απλός Ενωμοτάρχης, διοικούσα μια υπηρεσία και δεν ήμουν υποχρεωμένος να βρίσκομαι υπό συνεχή έλεγχο, όπως άλλοι συνάδελφοι του ιδίου βαθμού και, ως εκ τούτου, ένιωθα όμορφα και, τρόπον τινά, ελεύθερος και το λέω αυτό επειδή μέσα στην πόλη οι κανονισμοί και οι εκάστοτε αυστηρές διαταγές εφαρμοζόντουσαν κατά γράμμα χωρίς σταγόνα νερού σε ποτήρι κρασιού.

Δεν είχα λοιπόν κανένα «ανάγκη» ούτε «κόψιμο» και στο γραφείο μου πήγαινα όποτε ήθελα, έφευγα όποτε κουραζόμουνα, καθόμουνα όσες ώρες ήθελα και η προϊσταμένη μου άμεση υπηρεσία ήταν η Υποδιοίκηση Χωροφυλακής η οποία περισσότερο έδιδε εντολές στους Σταθμούς Χωροφυλακής, παρά στο Μεταγωγών, που αλληλογραφούσε απ ευθείας με άλλες υπηρεσίες και όχι μέσω Υποδιοικήσεως όπως για παράδειγμα, απ ευθείας με Εισαγγελία Πρωτοδικών, Φυλακές Κω, Μεταγωγών Πειραιώς κ.λ.π.

Ήμουν λοιπόν ευχαριστημένος επειδή ο Σταθμός Μεταγωγών για ένα μικρόβαθμο, όπως εγώ, ήταν η πιο ιδανική υπηρεσία από την οποία-θα τολμήσω να πω-πολλά ωφελήθηκα, μια που/ και εξ υπηρεσιακών υποχρεώσεων/παρακολουθούσα συχνά τις δικαστικές συνεδριάσεις.

Μέσα σε αυτές τις αίθουσες πολλά διδάσκονται και μεγάλη εμπειρία αποκτούν όχι μόνο εκείνοι που ασχολούνται με αυτό το αντικείμενο (δικαστικοί λειτουργοί,

Δικαστικό Μέγαρο Ρόδου.

δικηγόροι, υπάλληλοι) αλλά και εκείνοι που έχουν άγνοια των δικονομικών διαδικασιών και εγώ αυτή την άγνοια, που και στα γράματά μου συνεχίζει να με συνοδεύει, την εποχή εκείνη την είχα κάπως περιορίσει.

Και μια που ένιωθα όμορφα με την υπηρεσία που διοικούσα και στο Δικαστικό Μέγαρο συνεχείς

παρακολουθήσεις δικαστικών συνεδριάσεων, επαφές μου με δικαστικούς λειτουργούς, δικηγόρους και τόσο άλλο άγνωστο ή γνωστό κόσμο εγώ/ ο χωριάτης που άφησα το αλέτρι και έγινα χωροφύλακας/ έμεινα με την εντύπωση ότι είχα μάθει τόσα πολλά, ώστε δεν χρειαζόμουνα να «φορτώσω» τις πλάτες μου ή το άδειο μου κεφάλι και με άλλη μάθηση.

Και μια που δε χρειαζόμουνα άλλο φορτίο, χωρίς να το καταλάβω, απόκτησα μια δόση, αν όχι εγωισμού, υπέρμετρης-θα έλεγα- λόξας επειδή, όπως ανέφερα, είχα την εντύπωση ότι τα «γνώριζα» όλα απ «όξου» και «ανακατουτά».

Να όμως και το «κατρακύλισμά» μου , μάλιστα μέσα στο χώρο που είχα «κατά τη γνώμη» μου «μάθει» όσα χρειάζεται ένας άνθρωπος στο να νοιώθει «μέσα στην άγνοιά του» καλά και να μη τον νοιάζει η ερμηνεία λέξεων που μπορεί να χρησίμευαν ακόμη και για ονόματα μεγάλων Ευεργετών!!

Ας έρθω όμως στο «κατρακύλισμα»:

Ένα πρωινό επρόκειτο να συνεδριάσει το αυτόφωρο και λάβαμε μέτρα τάξεως.

Κόσμος πολύς με την ανάλογη οχλοβοή και σε μια γωνιά της προ-αίθουσας συνεδρίασης σε ένα παγκάκι καθόταν ο κρατούμενος με τη φρουρά του, ενώ εγώ με τη δύναμή μου πηγαινοερχόμαστε ανάμεσα στον κόσμο, περιμένοντας να κτυπήσει το κουδούνι συνεδρίασης.

Κάποια στιγμή βλέπω όρθιο τον Εισαγγελέα μπροστά στην πόρτα του γραφείου του και να με καλεί κοντά του.

Έτρεξα και με τον ανάλογο σεβασμό τον χαιρέτισα με στρατιωτικό χαιρετισμό.

-Σε παρακαλώ παιδί μου, φώναξέ μου τον Ευταξία.

-Μάλιστα κ. Εισαγγελεύ (τότε, υπήρχε η καθαρεύουσα).

Κοίταξα ανάμεσα στον κόσμο να βρω τον Ευταξία που την ώρα κείνη ήρθε στο νου μου και ήταν ο Λάμπρος Ευταξίας, γνωστός Βουλευτής και Υπουργός πολλών Κυβερνήσεων τον οποίο εγώ γνώριζα γιατί καταγόταν από την Αμφίκλεια Φθιώτιδος (το Δαδί) και το δικό μου χωριό ,η Κόμνηνα, βρίσκεται στην ίδια επαρχία ενώ εκείνος, με δικές μας ψήφους, έμπαινε στη Βουλή, την οποία-πρέπει να πω- δεν την είχε ανάγκη επιβίωσής του γιατί η μισή σχεδόν Αθήνα και όλο το Δαδί ήταν δικά του και στο Κράτος από τότε έχει προσφέρει τόσα ακίνητα που θεωρείται Ευεργέτης.

Κοίταξα ξανακοίταξα, έριξα και μια “κλέφτικη” ματιά στο γραφείο του φίλου μου γραμματέα της Εισαγγελίας Παράσχου Παρασσού, δεν είδα τον Ευταξία και άρχισα να ρωτάω τους δικούς μου χωροφύλακες.

-Αχιλλέα ,μήπως είδες τον Ευταξία?

-Ποιος είναι αυτός?

-Ο άλλοτε Υπουργός.

-Δεν τον ξέρω (τότε-ευτυχώς-δεν υπήρχαν τηλεοράσεις να μας τρίβουν στα μούτρα μας, Υπουργούς, Βουλευτές, τσαπερδόνες και τσαπερδόνους .

-Ξέρεις κανέναν άλλο με τέτοιο όνομα?

-Το ποιο?

-Του Ευταξία ,ρε χαζέ.

-Όχι, δεν ξέρω.

-Μιχάλη (ρώτησα στη συνέχεια τον υπενωμοτάρχη Καψοκαβάδη), μήπως είδες τον Λάμπρο τον Ευταξία , ανάμεσα στο κόσμο?

-Δεν είδα και ούτε ξέρω κανένα Ευταξία και δεν με αφήνεις λέω εγώ να πάω να κοιμηθώ επειδή απόψε με πόναγε ένα δόντι και δεν έκλεισα μάτι!!

-Άντε φεύγα, τράβα να κοιμηθείς. Και ο Μιχάλης τόσκασε να πάει να κοιμηθεί αντί όμως να κατευθυνθεί προς το Μεταγωγών, που ήταν ο χώρος ανάπαυσής του, ο πονηρός Κερκυραίος τράβηξε προς τη Νέα Αγορά.

Εκεί βρισκόταν ο φίλος του Παντοπώλης Τσαμπίκος Ορφανίδης, ένας καλός και πανέξυπνος άνθρωπος. Το κατάστημά του ήταν διαμπερές, έβλεπε προς την οδό Γαλλίας και το εσωτερικό της Νέας Αγοράς που τότε ήταν τα μανάβικα, τα κρεοπωλεία, τα ψαράδικα και ένα σωρό άλλα καταστήματα με τον χαρούμενο εκείνο κόσμο του που ποτέ δεν θα ξεχάσω.

Ο, και δικός μου φίλος, Τσαμπίκος στο εσωτερικό πεζοδρόμιο του καταστήματός του- έβλεπε στα μανάβικα- είχε τοποθετήσει ένα τραπεζάκι με δυο καρέκλες.

Η πλανεύτρα Νέα Αγορά της Ρόδου, στο εσωτερικό της οποίας, την 10ετία του 1950, ζούσαν οι πιο καλοί άνθρωποι και, έσφυζε από ζωή βιοπαλαιστών.

και που ως δια μαγείας θα του πέρναγαν όταν στον Τσαμπίκο «έτσουζε» δυο-τρία ποτηράκια ουίσκι, εγώ όμως, που έπρεπε να εκτελέσω την παράκληση του κ. Εισαγγελέα, με τον Αχιλλέα το Ζέρβα, το καλό επίσης εκείνο παιδί που πρόωρα χάθηκε, και το Δημήτρη Παπαλελούδη, που και εκείνος μας άφησε χρόνους, «ψάχναμε» και «ρωτούσαμε» αν ο κόσμος είδε το Λάμπρο Ευταξία ή γνώριζε κανένα άλλο Ευταξία.

Και αφού δεν βρισκόταν ο «άφαντος», αποφάσισα να ενημερώσω τον Εισαγγελέα και χτύπησα την πόρτα του.

-Εμπρός.

-Κύριε Εισαγγελεύ, δεν είναι εδώ ο κ. Ευταξίας και μάλλον-αν ήταν-θα έφυγε.

Έβγαλε τα γυαλιά του, με κοίταξε επίμονα με σχεδόν ανοιχτό στόμα και με ρώτησε.

-Ποιος είναι σήμερα εδώ, υπεύθυνος για τη τάξη?

-Εγώ.

Βάζει ένα τρανταχτό γέλιο που σχεδόν κτυπιόταν, ενώ συνέχιζε να με κοιτάζει πατόκορφα.

Αισθάνθηκα άσχημα και υπέθεσα ότι κάτι έβλεπε πάνω μου που εγώ δεν μπορούσα να δω και άρχισα να νιώθω αμήχανα.

-Κάτσε κ. Ενωμοτάρχα και, μου δείχνει το κάθισμα.

Έλα Παναγιά μου, τι θέλει αυτός και με συστολή, προχώρησα και κάθισα.

-Πόσο καιρό έρχεσαι εδώ?

Εκεί καθόντουσαν και τα λέγανε οι δυο φίλοι και όταν ο Μιχάλης δεν είχε υπηρεσία «έτσουζε» το σκονάκιο του για να πάνε-όπως έλεγε- τα φαρμάκια κάτω.

Έφυγε ο καλός μας Μιχάλης που νύσταζε και πόναγε το δόντι του

- Περίπου δυο χρόνια.

-Και δεν έχεις γνωρίσει άλλον Ευταξία εκτός του Υπουργού?

-Όχι.

-Όχι, είπε, και με κοίταζε παράξενα:

- Ο Ευταξίας παιδί μου είναι και εκείνος που επιβλέπει την τάξη ,την όποια τάξη.

Στο άδειο μου κεφάλι, σαν κεραυνός, έπεσαν το λόγια του.

-Θεέ μου, σε παρακαλώ κάνε ένα μεγάλο σεισμό και εξαφάνισέ με από προσώπου γης ,τι έπαθα σήμερα. Εγώ που νομίζω ότι είμαι έξυπνος και από «μετριοφροσύνη» δεν λέω τίποτα. Εγώ που σέρνω Αθανασείκη κληρονομιά εξυπνάδας παλαιών και νέων γενεών και που αυτή την εξυπνάδα μας από «μετριοφροσύνη» δεν την διατυμπανίζουμε και αφήνουμε τους άλλους, τους έστω και «χαζούς», να καταλάβουν-αν καταλάβουν- τον δείκτη νοημοσύνης μας, ή δεν ξέρω εγώ πως αλλιώς ονομάζουν εκείνες τις έρευνες, μυαλού και γνώσης.

Όμως τώρα Θεούλη μου, που και εγώ αυτή την ώρα κατάλαβα ότι πολλά στερούμαι, αφού ούτε τη λέξη «Ευταξία» δεν ήξερα να ερμηνεύσω και κοίταζα να βρω ολόκληρο Υπουργό ανάμεσα στο ανώνυμο πλήθος και ανώμαλα προσγειώθηκα, κάνε σε παρακαλώ Θεούλη ένα δυνατό σεισμό για να χαθώ από την καρέκλα που κάθομαι και αν όχι σεισμό που μπορεί να χαθούν και άλλοι άνθρωποι μετέτρεψε την καρέκλα μου σε ηλεκτρική για να εξαφανιστώ από τα μάτια του Εισαγγελέα που περίεργα με κοιτάζουν!

Ο Θεός όμως δεν εκδικείται έξυπνους ή χαζούς και εκείνος ο παρακλητικός, από μένα, σεισμός ή μετατροπή της καρέκλας μου σε ηλεκτρική, ποτέ δεν έγινε. Μάλιστα ο συνετός δικαστικός λειτουργός που είχε καταλάβει τη δεινή μου θέση, αφού πρώτα μου είπε στο να προσέξω ως «Ευταξίας» στην παροχή «καλής τάξης» στο συγκεντρωμένο πλήθος που αδημονούσε να ακούσει την απόφαση εκείνου του αυτοφώρου, τηλεφώνησε στη συνέχεια στον Πρωτοδίκη Βουγιουκαλάκη, στον οποίο προφανώς είχε δώσει τη δικογραφία του κρατουμένου αυτοφώρου, και τον παρακάλεσε να περιμένει λίγο μέχρις ότου τον ειδοποιούσε στο πότε θα ανέβαιναν στην έδρα, για συνεδρίαση.

Με κέρασε θυμάμαι καφέ και για λίγη ώρα κουβεντιάζαμε διάφορα θέματα και ομολογώ πως στο περίπου 20άλεπτο που έμεινα κοντά του κάπως συνήλθα από το «τρακ», για να μη μπω «πατατράκ», που εκείνη τη μέρα, συθέμελα, με ταρακούνησε.

Όμως, έχω και μια δικαιολογία. Εκείνη την εποχή, τα παλιά δικά μου χρόνια, παρά τον αιματηρό Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και στη συνέχεια αδελφοκτόνο σπαραγμό, επικρατούσε στην Πατρίδα, ιδιαίτερα Δωδεκάνησα απόλυτη ησυχία. Οι δε δικαστικοί λειτουργοί έχαιραν απεριόριστης εκτίμησης και οι δικαστικές τους αποφάσεις ήταν σεβαστές και κανένας δεν τις σχολίαζε, ούτε και ο εκάστοτε Υπουργός Δικαιοσύνης.

Εγώ ,ως όργανο τάξεως, γνωρίζοντας αυτόν τον απόλυτο σεβασμό προς τους δικαστικούς λειτουργούς τους οποίους θεωρούσα-και καλά έκανα- ότι βρισκόντουσαν πιο πάνω και από πολιτικά πρόσωπα δικαιολογημένα έψαχνα να βρω τον Λάμπρο Ευταξία να του πω ότι τον ζητούσε ο κ. Εισαγγελεύς.

Γιατί ο Εισαγγελέας τότε όχι μόνο του Αρείου Πάγου αλλά και του Πρωτοδικείου ακόμη και ο νεοδιοριζόμενος Πρωτοδίκης έχαιρε εκτίμησης και τιμής των Πολιτικών και ο λαός ποτέ δεν είχε ακούσει τα όσα γι' αυτούς ακούει σήμερα και ανάλογα με το τι τους συμφέρει ή όχι-λένε- επαινώντας ή πετροβολώντας με τα όσα άδικα τους καταμαρτυρούν.

Στη συνέχεια και πολύ αργότερα που είχα πάρει προαγωγή συνέπεσε να βρεθώ ως Αστυνόμος στο Ακριτικό Καστελόριζο. Εκεί, και σε σχετική αναφορά μου, με επισκέφθηκε ο καλός μου πλέον φίλος Εισαγγελέας κ Γιάννης Γεωργακάς, τον οποίο για τρεις μέρες τον φιλοξενήσαμε στο τμήμα (έτρωγε και κοιμόταν εκεί μια που, στο Καστελόριζο, δεν υπήρχαν-τότε- ξενοδοχεία) και στενά συνεργαστήκαμε ,εκείνος, ο Γραμματέας του Δήμου Καστελλορίζου(Μεγίστης), Μιχάλης Χονδρός, που αργότερα έγινε Δήμαρχος και εγώ, για την εισαγωγή (και το πετύχαμε με τον Γραμματέα φίλο μου) κάπου δώδεκα (12) απόρων μικρών παιδιών, στις «Βασιλικές Τεχνικές Σχολές Δωδεκανήσου(Φρειδερίκης).Στις Σχολές αυτές Πρόεδρος ήταν ο εκάστοτε Εισαγγελέας και εκείνος ενέκρινε τις όποιες εισαγωγές παιδιών.

Τότε, στο Καστελόριζο , είχα τη μεγάλη τύχη να τον γνωρίσω καλύτερα και πολλά να ωφεληθώ τόσο εγώ όσο και οι άλλοι συνάδελφοί μου από εκείνο το σοφό, ευγενή και καλοσυνάτο άνθρωπο!

Το « επεισόδιο» εκείνο της Ρόδου που αγνοούσα τον Ευταξία και την προσφερόμενη από εκείνον τάξη, ειλικρινά εξομολογούμαι πως με επανέφερε εμένα στην «τάξη» για να καταλάβω ότι πολλά κενά έσερνα και ακόμη τώρα, σέρνω πάνω μου.

Θυμάμαι με συμπάθεια εκείνο τον δικαστικό λειτουργό που είχε καταλάβει το κενό γνώσης μου και μετά το πρώτο του γέλιο, ίσως ειρωνείας, φέρθηκε ανάλογα και με «έβγαλε» από μια δύσκολη θέση.

Τώρα στα 92 ½ μου χρόνια πολλά, πάρα πολλά ακόμη και σήμερα, διαπιστώνω ότι ΔΕΝ γνωρίζω και ειλικρινά ομολογώ πως ΔΕΝ ξέρω αν ποτέ μάθω περισσότερα όχι τίποτε άλλο αλλά να, για να μη ντροπιάζω την « εξυπνάδα» του σογιού μου που είναι «πανέξυπνο» και συνεχίζει να διατηρεί την «μετριοφροσύνη» του όπως ελόγου μου .

Καλή σας χρονιά φίλοι μου και καλά μυαλά στους τωρινούς τριακοσίους που δεν έχουν καμιά σχέση με εκείνους των Θερμοπυλών.

Σημείωση: Δημοσιεύτηκε στις εφημερίδες « Ταχυδρόμος» και « Ροδιακή»
Στις 11 και 21 Ιανουαρίου 2017,αντίστοιχα.